

Posudek oponenta na bakalářskou práci:

David Karásek, *Přirozenoprávní základy práva na držení zbraní*, UK FHS, Praha 2017.

Otázky držení, nabývání a regulace zbraní jsou pro Davida Karáska věci žitého, dlouhodobého zájmu a studia, ale i praktické angažovanosti. Hledání tématu bakalářské práce a způsobu jeho zpracování, neméně finální tvar díla, nejsou rozhodnuty a realizovány nahodile, ale odkazují k systematické práci a tříbení argumentace, které jsou podmínkou zdárného naplnění žánru. Do rukou se nám tak dostává v jistých ohledech původní, argumentačně s poctivostí i s invencí propracovaná a nadstandardně koherentní práce, která se sestává ze tří částí. V první části formuluje dva základní přístupy a vypracování teorií společenské smlouvy na přirozenoprávních základech, teorii Thomase Hobbesa a Johna Locka, které pak v části druhé a třetí užívá při výkladu principů a metod regulace zbraní a identifikaci jejich vlivu na současné legislativní procesy. Jak jsem již konstatoval, výklad se děje systematicky a onen metodický můstek umožňující přechod od výkladu teorií v první části k jejich „aplikaci“ na specifickou problematiku držby zbraní je originální. Pravdou však je, že Hobbesova a Lockova teorie jsou předvedeny a zafixovány vlastně v podobě pro daný účel heuristicky plodného, nicméně až brutálně razantního modelu, který má své inherentní a nepřekročitelné meze.

Od autora bakalářské práce v principu nelze očekávat, že bude schopen větší (sebe)reflexe předvedené cesty a statusu svého díla, reflexe jeho mezí, a to zejména s ohledem na to, že akademická kultura podobné „modelové“ přístupy zpravidla bez zásadnějšího zpochybnění přijímá a v mnoha případech i doporučuje. Autor vždy není dostatečně opatrný ve svých soudech a alespoň ve mně vyvolává dojem, jakoby si činil nároky na to, že nám odhaluje tajemství založení přirozenoprávních teorií „osvícenství“. Nic takového však jeho modely neumožňují, nehledě na to, že např. i formálně zahrnovat Hobbesa mezi „osvícence“ je přinejmenším problematické a John Locke je jistě postavou inspirativní nejen pro britské „osvícenství“, ale spíše je chápán jako jeho předstupeň. Pokud by však autor zvolil místo „modelového“ přístupu některou z možných variant historicky orientovaného bádání, nutně by tím své modely zbavil oné heuristické plodnosti pro své výklady práva na držení zbraní a musel by se vyrovnávat např. s významnými diskusemi o povaze přirozeného práva minimálně v 17. století a z tohoto kontextu vykládat Hobbesovy a Lockovy teorie, důkladněji je porovnat a zohlednit i fakt, že jsou orientovány theisticky, což hrubě protirečí běžné představě o povaze společenských teorií v osvícenství. Doporučuji jako četbu minimálně 1. kapitulu práce Knuda Haakonssena, *Natural Law and Moral Philosophy* (CUP, 1996). Autor práci uzavírá částí mapující vliv Hobbesových a Lockových myšlenek na téma současných legislativních procesů, jistě by se dalo jeho model ověřovat i analýzou legislativních procesů v Anglii konce 17. století. Ale to jsou vše témata a možnosti, které se otvírají pro případnou magisterskou práci.

Bakalářskou práci Davida Karáska doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení: výborně.

